

FRÄMLINGEN I DEN SVARTA KAPPAN.

— Aldrig skall jag förgå mitt första äfventyr i Paris — började den gamle öfversten, — ty utan det skulle Napoleons hemliga sällskap trogen följat en af sina bästa medlemmar. Det hände så här: Jag och ett par af mina kamrater vid kejsarens sällsamma husarregementet — "kajserens legion" kallade vi, emedan vi ej visste hvad frakten ville vara — suto en afton i ett gladt lag på Pastoureaus tavern, då en ny gäst trädde in och slog sig ned i det mörka hörnet af rummet. Han skulle på intet vis väcka min uppmärksamhet, om han ej från hufvud till fot varit insvept i en vid, svart kappa. Dessutom hade jag en känsla af, att de mörka, gnistrande ögon, som syntes öfver kappans veck, voro fastade på mig, hvilket kändes högst obehagligt. Mina kamrater tycktes emellertid ej ha lagt märke till främlingen, de voro alltför lifligt sysselsatta med Pastoureaus utmärkta viner. Till slut reste sig Pierre Pombal — ni minns, han som föll i en duell i Moskva för grevinnan Orenska skulld — fyllde sitt glas till brädden och sade: — Mina vänner, vi skola nu dricka en skål för Brittanniens blifvande härskare — levfe den lille korpulen, kamrater, levfe Napoleon! Hurra! — Hur vi hurra! Bägarna tömdes under jubel. — Hallå, fördråre! — utropade nu Pierre, stirrande på den mörka gestalten i hörnet. — Hör på, spion! Hvarför dricker du ej Napoleons skål? Hvar för ditt namn, eländige hund? — Jag fruktar, — började främlingen, och jag tyckte mig spåra ett hänande tonfall i hans röst, att monsieur druckit väl mycket. Hvad mitt namn angår, så är det ej min vana att anförtro det åt första bästa krogkond, — Derföre nämnde han sig värdt borta, alltmått dock hållande sig så mycket som möjligt i skuggan, och räckte ut sin hand efter ett fullt glas. Hur hastigt delat ut skedde, hann jag dock lägga märke till en stor ring, som blistrade på hans hand. — Hör på, mina herrar! Wellingtons skål! — Hvilken vanlig fransman som helst skulle ej fast sig härvid. Man visste ju, att i o. m. själva kajsaren brukade dricka denne sin störste fiendes skål. Men vi, officerare vid kajsarens husarerna, — skulle vi råla en sådan skymf? — och på ett franskt värdeslute till på köpet! Aldrig! — När monsieur önskar dricka en skål för Napoleons fiender, bör jag jag, sträckt upp mig till min fulla längd, — må han då först öfvertyga sig om, att ingen sann fransman finnes närvarande, — annars får han snart ångra sina ord. — Monsieur är en tapper man, — svarade främlingen, — men låt mig en gång för alla säga er, att jag ännu aldrig ånrat något jag gjort, och ej heller någonsin kommer att göra det. — Då, monsieur, är jag rädd vi få ordina den här saken med våra svar! Vill monsieur vara så god? — Och jag gick före ut till en jamm grön plan utanför vårdshuset. Men främlingen följde ej. — Trekar monsieur att bekräfta sina ord med svärdet? — frågade jag. — Tar ni mig för en narr? — svarade främlingen. Tro ni att jag är därskigt nog att utkänna en duell så nära er läger? Jag skulle bli nedskuten i samma ögonblick jag dödade er. Nej, nej, min vän, jag är klokare än så. — Mig gör det detsamma, hvar vi vilka, — blef mitt svar. — Monsieur kan nämna tid och ställe. — Le Foix's trädgård — ni känner till den? — Ja, och tiden? — Låt mig se — kl. 7 i morgon afton. — Skall ske! — Det var först sedan han aflägsnat sig, som jag tyckte, att han bestämmt engagerat till. Och Le Foix's trädgård! Min mor — Gud välsigne henne! — hade ofta talat med mig om den. Den var stor och öfverskuggad af kraftiga ekar och björkar och i dess midt låg en gammal förtärr, mörkgrönklädd bygnad, som en gång tillhört en hög adelsman. Ryktet sade, att det spökade där, och ingen ville gärna närma sig platsen efter mörkrets inbrott. Jag hade dock lovat att infinna mig där kl. 7 följande afton, och när Henri Bouffiers en gång gifvit sitt ord, minna vänner, så står han också därtid. — Då jag den aftonen återvände till mitt kvarter, såg jag främlingen i samspråk med öfversten vid mitt regemente. Hur detta kom sig begrep jag ej, men det var tydligt, att han spelade ett högt spel. Nästa morgon fick jag besök af major Santillan. — Ni skall genast infinna er hos hans majestät, kapten. — Jag fann kajsaren i en mycket allvarlig sammanställning. — Kapten Bouffiers, — började han, — Jag har hört mycket om er

genom marskalk Soult och jag tror jag snart skall bli i stånd att pröva, om han talat sanning. — Jag står helt och hållet till ert majestäts tjänst, — utbrast jag, i pur förtjusning, knappast vetande, hvad jag skulle säga. — För att fatta mig kort, — fortsatte kajsaren, — önskar jag, att ni skall spåra upp en mycket farlig spion, hvilken, som jag har all anledning tro, f. n. befinner sig här i staden. Han är kort till växt — ganska tjock — — Och här en svart kappa? — tillade jag. — Just så, — svarade kajsaren, och jag tyckte att han såg litet öfverraskad ut. — Jag tror mig kunna den person, ert majestät älskar, — fortsatte jag, — jag tror jag träffade honom för första gången i går. — Men ej för sista, eh? — Nej, ert majestät. — Jag tyckte kajsaren smålog. — Nåväl, kapten, — återtog han efter en stund, åter allvarlig, — jag önskar, att ni fångar denne spion och för honom till mig i morgon bitida, ej senare. Det är af yttersta vikt, att han blir tagen. Ni förstår? Ni kan gå nu. — Mina allvarligaste farhågor hade blifvit bekräftade — främlingen höll Pastoureaus forra aftonen var en farlig spion, kända hans just nu uppgörande en plan att störa Napoleon. Och om han lyckades, var då ej jag att kländra? Hvarför hade jag ej tvungit honom att släpa kvällen förut? Så ifrig var jag, att klockan ej var mer än sex, då jag infann mig på den utsatta mötesplatsen. Min motståndare syntes naturligtvis ej till, och efter en lång stunds väntan hade jag nästan tappat förtroendet, då en låg hvissling kom mig att hastigt vända mig om. — Monsieur drömmar tydligen, — sade en gäckande röst, och en mörk gestalt, som jag genast igenkände, framträdde ur ruinens skugga. — Är det den heligliga drömmar? — Mitt enda svar bestod i att draga mitt svärd. — Försvär dig, utländske hund! — ropade jag. — Mondieu, så vi sloges! Min motståndare var djärf, snabb och skicklig i sina utfall, så skicklig, att jag förvånades, — jag, en kapten vid hans majestäts husar, — jag hade mött många män i strid, men aldrig den som likade honom. Hvilka stötar jag än försökte, så parerade han dem alla. — Monsieur är en utmärkt faktare! utropade jag. Hans enda svårighet var ett lågt skrott. Likväl tror jag, att nästa utfall skulle fällt honom, om jag ej, just då jag skulle göra en af mina favoritstötar, halkat på det fulla längd, — så han då först öfvertyga sig om, att ingen sann fransman finnes närvarande, — annars får han snart ångra sina ord. — Monsieur är en tapper man, — svarade främlingen, — men låt mig en gång för alla säga er, att jag ännu aldrig ånrat något jag gjort, och ej heller någonsin kommer att göra det. — Då, monsieur, är jag rädd vi få ordina den här saken med våra svar! Vill monsieur vara så god? — Och jag gick före ut till en jamm grön plan utanför vårdshuset. Men främlingen följde ej. — Trekar monsieur att bekräfta sina ord med svärdet? — frågade jag. — Tar ni mig för en narr? — svarade främlingen. Tro ni att jag är därskigt nog att utkänna en duell så nära er läger? Jag skulle bli nedskuten i samma ögonblick jag dödade er. Nej, nej, min vän, jag är klokare än så. — Mig gör det detsamma, hvar vi vilka, — blef mitt svar. — Monsieur kan nämna tid och ställe. — Le Foix's trädgård — ni känner till den? — Ja, och tiden? — Låt mig se — kl. 7 i morgon afton. — Skall ske! — Det var först sedan han aflägsnat sig, som jag tyckte, att han bestämmt engagerat till. Och Le Foix's trädgård! Min mor — Gud välsigne henne! — hade ofta talat med mig om den. Den var stor och öfverskuggad af kraftiga ekar och björkar och i dess midt låg en gammal förtärr, mörkgrönklädd bygnad, som en gång tillhört en hög adelsman. Ryktet sade, att det spökade där, och ingen ville gärna närma sig platsen efter mörkrets inbrott. Jag hade dock lovat att infinna mig där kl. 7 följande afton, och när Henri Bouffiers en gång gifvit sitt ord, minna vänner, så står han också därtid. — Då jag den aftonen återvände till mitt kvarter, såg jag främlingen i samspråk med öfversten vid mitt regemente. Hur detta kom sig begrep jag ej, men det var tydligt, att han spelade ett högt spel. Nästa morgon fick jag besök af major Santillan. — Ni skall genast infinna er hos hans majestät, kapten. — Jag fann kajsaren i en mycket allvarlig sammanställning. — Kapten Bouffiers, — började han, — Jag har hört mycket om er

pel ytterligare markera sin ståndpunkt i detta stycke. — Det är Bengt, plåtslagaren, och så urmakarna som springer och tinar i hornen, — upplyste fröken Eva, — och alla andra springer med, så det blir bäst jag skynda ned i porten för att få reda på hvar det brinner. — Om ett ögonblick var hon uppe igen. — Det lär vara på berget. Gud tröste oss så torrt som det är nu i ljungen och mossan. Naturligtvis är det några af de där rysliga pojkar, — alla pojkar voro rysliga i fröken Evas ögon! — som lekt med elden däruppe. De odögarna skulle då ha strykt, så de sedt i skinet. Hela stan kommer förskräckt att stryka med, — ask om ändå kyrkan kunde räddas! — klagade hon på ett ynligt röst. — Synt det om de fått fram redskapen och slangarna än? — frågade borgmästaren som just tömt den sista i kaffekoppen och nu lade ihop sin servett. — Jag ser att alla karlarna rusat från Löfbergs nybygge för att hjälpa till — ja — nu springer de tillsammans med yxor och hinkar och — ja, nu kommer slangarna också. — Borgmästaren tog hatt och kapp, drojde att ögonblik i tamburen för att tända en cigarr, men hade endast hunnit halffärdig nedför trappan, då master Eva ropade efter honom: — Guds Natanael var inte orolig, elden är redan släckt! — Hvad nu då? Var det bara falskt allarm? — Visst inte. Ah, inte kan pojkar leva, om de inte får ställa till olycka. Bokhandlaren ropade just nu uppåt förestret, att elden redan är släckt. — Det är telefonbad till borgmästaren, — anmälde i detsamma jungfrun som kom utfarande genom tamburdörren. — Borgmästaren sprang utgenomligt till upp för trappan igen, och master Eva klädde lika kvickt till förestret för att göra nya iakttagelser. — Ja, här kommer de tillbaks tillsammans, — rapporterade hon för den som vill höra på, och det bankar redan på nytt från Löfbergs bygge. — Jag tycker just hvad du gör, gemena pojkar, så vara ledna, att iate stan ett litet lugn. Det var nog deras uträkning, att vi skulle brännas inne allihop. — Medan master Eva hasplade ut sig denna harang, hade borgmästaren afslutat telefonsamtal. I detsamma steg hans leksaksbarn i i tamburen, gjorde i salsdörren en hockning och frågade om borgmästaren var hemma. Till fröken Evas hemliga glädje höll han vid örat en elfva eller tolf års ljustärdig pojke som snyttade, stusig och med nedvätta kläder gjorde en bedöflig figur. — Det är en detsamma barnet, — började slaktaren, och jag tycker som så, att han ska näpas. Det var alldeles i närheten af mina foderlador som han tittade på, och för rexten svärfade hela stan i den största eldsfärd. — Ja, Gud bevara oss för alla gemena pojkar, — sekunderade fröken Eva framt. — Borgmästaren, som i själ och hjärta tyckte synd om den stackars pojken, frågade harskt: — Hvad heter du? — Calle Boman, — kom det med jämmerlig röst. — Det var min pappa som drunknade i våras vet la borgmästaren, då han drog opp di därnå barna som trillat i sjön. — Ah, ja, det är alltså du som togs om hand af fattigfröken. Men såg mig nu, hur kan det falla dig in att leka med elden på detta sätt — och i skogen till? — Då pojken dröjde något med svaret, skyndade sig slaktarmästern att falla in: — Jag anhallar på stans vägnar, att herr borgmästaren täcks vara så god och statuerar ett exempel som en afbarning härvidlag till skedd mot kommande eldselocker. Pojkar ska agas i tid, det är min princip. — Inte har väl herr Jönsson något uppdrag att frambära å stans vägnar, — sade borgmästaren. — Men naturligtvis måste pojken näpas. Hade han förlorat i lifvet, så skulle han bestraffas i hemmet. Nu kan ju herr Jönsson få nöjet att utföra exekution i min närvaro. Kom med i mitt arbetsrum. — Slaktarmästern tog pojken för omväxlings skull vid andra örat och drog honom med sig. — Svaret mig nu Calle Boman, — sade borgmästaren, sedan han stängt dörren, — anser du dig ha förtjänat stryk? — Bu-n, jaa, jaa, nu har jag förtjänat ett. — snyffade Calle. — Se här herr Jönsson, jag denna rotting. Pojken kan ju ligga öfver soffkarmen här. Men måttligt, måttligt, — varnade borgmästaren. — Sedn slaktarn med synbar beaktat verkställt afbarningen, som nog blifvit ännu grundligare, så framt inte borgmästarn gifvit tecken, då den kunde vara nog, blef pojken åter försatt i upprätt ställning. — Nå Calle, du skall väl aldrig behöva få stryk mera på detta sätt? — spände borgmästaren. — Bu-n, — sa Calle.

— Hvad menar du med det? Var inte rädd för att springa ut, — uppmuntrade borgmästaren. — Calle torkade sig om näsa och ögon med tröjarmen och svaljde snyftningarna. — Joo, se det är hansen pojke, — Calle pekade på slaktarmästern, — som gjort ett, och som gör allt ledt i stan. Han brukar ge mej slauter för att jag ska ta't på mej, och den här ringa gången fick jag femti ore ar'en. Här är di. — Calle häfvade upp två tungfemöringar ur fickan och lade dem på bordet framför borgmästaren. — Men, — fortsatte Calle, — hade jag vetat att det skulle bli ett sånt kalas, så hade jag inte gjort ett under sjuttiofem öre. Och nu tycker jag att han kan gå hem och klä sin egen pojke. — Med en släsk blick på slaktarmästern afslutade Calle sitt anförande. — Spjutfövern lyste i borgmästarns ögon och det tyckte fördräkt i munspjåra på honom. Med tillkamptad allvar vände han sig till slaktaren: — Eftersom det hör till herr Jönssons principer att pojkar ska agas i tid, och eftersom herr Jönssons foderlador såväl som hela vår stad starkt hotas af elden, så är det väl lämpligt att vi nu skaffa hit den rätte gärningsmannen att han må få sin bestraffning. — Slaktarmästern ref sig bakom örat ett ögonblick innan han svarade. — Om det är en saunt, som pojken här säger, hvilket jag nöcke beviljar, så bör dock barn, som ha förlorat i lifvet, bestraffas i deras hem. Ja, ursäkta nu god herr borgmästaren att vi hindrar. Det är ju loket att ingen ska få skedd. Kom nu Calle Boman, så ska du få dig ett mål mat hemma te värt. — Calle Boman stannar tillsvärdet här, — svarade borgmästaren, och följde artigt slaktare Jönsson ut i tamburen. — NORGE. — Nya kopparfyndigheter. I fjället Storskärvan vid Aursundsjön har nyligen en ny malmådra anträffats och likaså en vid Sörl-grufven. — Utställningen 1914. Det kommunala finansutskottet för Kristiania, som haft sitt styre om utställningen, har nu afgifvit sitt betänkande. Pluraliteter har hemställt att af statens kassa beviljas 300,000 kronor. — Norges handelsomsättning 1910 utgjorde enligt uppgifter från Statistiska centralbyrån 7,637 millioner kr., hvaraf 3,995 millioner komma på införsel och 3,642 millioner på exporten. — Guld i Finnmarken. En guldgrävar Isakson meddelar i en Stavanger-tidning, att han under en expedition i Finnmarken funnit vid pass ett gram guld om dagen. Ett lag finnar, som arbetar i gruppen, utvinna guld till 4—5,000 kronor årligen. — Förhärjande skogseld. Här om dagen utbröt skogsbrand i Tistedalen i Fredrikshaldstrakten. Elden tog en rasande fart och hade snart spjett sig öfver till andra sidan af Stensliffven. En del kreatur ha omkommit i lågorna. Man beräknar, att omkring 700 hektar härjats af elden. — Eld ombord. Här om dagen utbröt eld i lastrummet på ångaren Fanny, som var på väg till Spetsbergen, med förande arbetare, materiel och proviant för den nya trådlösa telegrafstationen på Spetsbergen. Man lyckades släcka elden, sedan den dock anställt afsevärd skada. — Ångmaskin GRATIS! — Denna "stationary" Ångmaskin är försedd med ångpanna af messing med säkerhetsventil, ångbuisa och skorsten, elstak af stål med splittpanna, svänghjul med regulator på metallstäng, en fullständigt ångmaskin på trumdelag. Ni erhåller den gratis för några timmars arbete med försäljning af våra vackra litografierade vy-brevkort; 3-st. för 5c. Dessa vykort innefattar: Vy från västra Canada, kyrkescener, gratulations- och lyckönskingskort, "Thanksgiving" eller "Hallowe'en" och skämtkort m. m. och äro lätt att försälja. Skrif efter idag för 4 dollars värde af dessa postcards. Sälj dem, insänd pengarna till oss så ska vi sända er Ångmaskinen fraktfritt med omgående. Ni kan också erhålla en mindre Ångmaskin med vertikal panna om ni säljer vykort för två dollars. Western Premium Co., Dept. C., Winnipeg, Man.

Den norska vattenfallslagen. Det har på många håll uttalats starkt missnöje med det nya vattenfallslagforslaget. Nyligen förslag den Polytetniska föreningens vattenfallsgrupp, att lagforslaget läges af actasåsom obrukligt. Hela högren i stortinget och en del af den frisinale vänstern är af samma uppfattning. Och då också den radikala vänstern leke är obenägen att bifalla ett forslag i denna riktning, blir resultatet antagligen, att lagen icke kommer att träda i kraft. — Hvad anses er bästa häst värd? — Den bästa häst kan lika lätt ådragna sig spatt, ringbone, splint, curb eller lamhet som ert samsta. Dessa åkommor kunna ej förekommas, men de kunna botas fort och grundligt om ni alltid har hemma en flaska af det pålitliga KENDALL'S SPAIN CURE. Detta läkemedel har varit känt och omtyckt under 40 år bland hastigare. Det har sparat millioner dollars utom en mängd tid och arbete. — Se här hvad Mr Peter Otolie i Danstons, Ontario, säger: "Jag har de senaste tio åren med stor fördel använt er Spain Cure". Joseph Johnson i Reid Hill, säger: Jag önskar rekommendera Spain Cure och äfven Kendall's Blisters. Jag botade två fall af Bone Spavin och ett fall af Curb, och ehuru det tog nio månader i ett af dessa fall är äfven detta nu botat. — Jag har använt er Spain Cure i flera år och alltid funnit det utmärkt. — Helt allid på lager en flask. — Just en flask af Kendall's Spain Cure — den är ett säkert och pålitligt botemedel. Pris \$1.00 pr flask eller 6 flaskor för \$5.00. Rekvisera vår värdefulla bok "Traktate on the Horse", gratis hos druggister eller om ni tillskrifver oss. — Dr. B. J. KENDALL CO., Enosburg Falls, Vermont, U.S. — Glöm ej att prenumerera på SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

Kyrklig Minneslän Landsmän, som önska att få svensk evangelisk luthersk verksamhet ibland sig, dar de äro bosatta i städer och byar såväl som på landsbygden i detta stora framtidsland, behagade tillskriva undertecknad därom, så snart som möjligt, på det att målet och önskan kunna vidtagas för att tillmätas på deras åstundad. — L. P. Bergström, Svensk luthersk pastor och missionssekreterant, 114 Charles St., Winnipeg, Man. — Svenska Lutherska kyrkan, Logan, och Fennell v. — Söndag: Högskola kl. 12. m.; söndagskola kl. 2. m.; predikan kl. 7. m.; 2. G. Söderberg, pastor, 212 Logan ave. — Första skandinaviska Baptistskyrkan, Logan ave. och Ellen st. — Söndag: Predikan kl. 11. f. m.; kl. 7. m.; söndagskola kl. 2. m.; ungdomsskola kl. 4.45. m.; Söndag: Söndagskl. kl. 8. m. — Miss Louise Durn, missionärska, 871 Tansutryna ave. — J. Olander, pastor, 221 Ellen st. — Första Skand. Missionskyrkan, östn af Logan ave. och Montcalm st. — Söndag: Högskolepredikan kl. 11. f. m.; söndagskola kl. 2. m.; ungdomsskola kl. 4.30. m.; predikan kl. 7. m. — Söndag: Bön- och vittnesbördsstäm kl. 8. m. — OBS. Föreläsning om hälle första idagen i månaden, då tillfälle gifves för inredde i församlingen. Den därpå följande söndagen firas Herrns heliga nattvard omhelbart efter kvällen. — En kyrklig inhjandas till vårt skandinaviska folk att besöka våra offentliga gudstjänster. — Kom med oss och vi vill gifva dig god. — J. Sällström, pastor, Bostad: 266 Ellen st. strax öfver kyrkan, Telefon: M. 2238. — Skandinaviska Främsinningsseminariet, Logan ave. och Montcalm st. — Söndag: Högskola kl. 10. f. m.; predikan kl. 11. f. m.; kl. 7. m. — Söndag: Söndagskl. kl. 8. m. — Årsk. Nord. 109 Montcalm st. — Svenska Lutherska kyrkan, — Östn af Logan ave. och Montcalm st. — Söndag: Högskola kl. 11. f. m.; kl. 7. m.; ungdomsskola kl. 4.30. m.; predikan kl. 7. m. — Söndag: Bön- och vittnesbördsstäm kl. 8. m. — E. Lundeström, Ad. 284 Isabel st. — Whitmouth. Pastor J. O. Lindquist från Kenora gör söndagsbesök i Whitmouth sista söndagen i hvarje månad. — Kenora. Gudstjänsterna börjas kl. 10.45 f. m., 7.30 e. m. och söndagskolan kl. 9.45 f. m. hvarje söndag. Andra möten hållas enligt pålysning vid söndagens gudstjänst. J. O. Lindquist pastor. Bostad: Lutherska kyrkans pastorställe, ett kvarter söder om kyrkan. — Port William och Port Arthur. C. O. Olander, pastor, bostad 639 South Mark Str. Telefon 903 Port William. Gudstjänster enligt lysning i dessa städers lördagstidningar.

Vår nya katalog har utkommit. Vår höst- och vinterkatalog har just nu utkommit och om ni icke ännu har erhållit något exemplar så fråga först efter den på postkontoret eller tillskrif oss, ty vi önska att alla i Västra Canada, som köpa varor hos oss, skola få vår katalog. Det är otvifvelaktigt den bästa katalog vi någonsin utgifvit hade hvad beträffar illustrationernas kvalitet och där beskrifna varors mångfald. — Genom att närmare lägga märke till hvad canadenserna behöfva hafva vi kommit under fund med hvad lager vi ska ha och resultatet ser ni i vår katalog på beskrifningar och illustrationer. Och våra priser äro äfven de lägsta vi kunna erbjuda. De priser, som slistidat är anslagslägga, äro i är ytterligare nedsatta. T. ex. våra enastående välsittande pålsar. Slistidat är sålde vi dem för \$13.50 och det var "gopris". De äro i själva verket lika de pålsar ni köper för \$18.00 till \$22.00 på andra ställen. I år sälja vi samma sorts mönster för \$11.95, och det oaktadt är det bättre materiel och finare arbete än i fjol. Dessa pålsar äro fullständigt beskrifna på sidan 76 i vår höst- och vinterkatalog för 1911. Detta är endast en af de många varor å hvilka vi ha nedsatt priset och förbättrat kvaliteten. — Våra kataloger sändes pr post från Toronto följande data: — British Columbia den 2 och 4 aug. Saskatchewan den 9 och 11 aug. Alberta den 4 och 8 aug. Manitoba den 12 och 14 aug. — Ni kan häraf beräkna när ni skulle haft edert exemplar. — Vi skulle vara synnerligen tackssamma, om våra kunder, som känna till folk, som komma till Canada från Förenta Staterna eller Europa, kunde lämna oss namn och adress på dem, så att vi kunna sända dem våra kataloger för att de må kunna se hvad slags varor och hvilka priser de kunna erhålla i Canada. En sådan upplysning inbesparar både tid besvär och utgifter. Om ni erhållit vår höst- och vinterkatalog så dröj ej med att insända order. Vårt lager är nu fullständigt och ni vinna ingenting med ett dröjsmål. Den som först insänder order, har fördelen att först få välja. — Då ni insänder en order böra ni försöka att beställa så mycket att det väger minst 100 lbs. Vi kunna då sända edra varor som fraktgods hvilket blir mycket billigare än med express. Det tar något längre tid innan varorna komma fram, men fraktafigterna bli betydligt billigare.

THE T. EATON CO. LIMITED WINNIPEG CANADA